



David Gemmell
BALTASIS VILKAS
Fantastinis romanas

Drusas, pramintas Mirties Įbroliu,
išvyksta į naują žygį. Šįsyk jis kartu su
Prakeiktuoju Skilganonu
turi net dvi užduotis: sučiupti
Šakuzaną Geležinę Kaukę
bei surasti nematomą Ustartės
šventyklą...

Iš anglų kalbos vertė NOMEDA BERKUVIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

321 tomas. Serija įkurta 1990m.

David A. Gemmell - WHITE WOLF

London, Corgi, 2004

Copyright © by David Gemmell, 2003

Cover art copyright © by Luis Royo, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PROLOGAS

Pirklys Kafas išsigando, kai prie laužo prijojo nepažįstamasis. Kafas apsistojo miške, į šiaurę nuo sostinės, o vietą nakvynei pasirinko lomoje, atokiau nuo kelio, kad ugnis nieko nepriviliotų. Pilietinis karas jau pasibaigė, tačiau abiejų pusių nuostoliai buvo labai dideli, ir kariuomenė jau nebepatruliuodavo šiose gūdžiose vietose, kur plėšikavo dezertyrų gaujos. Kafas ilgai svarstė prieš leisdamasis į kelionę ir galų gale pasiryžo. Dabar nedaugelis pirklių išdrįsdavo vykti į Naašaną, todėl manė galėsiąs gauti gražaus pelno pardavinėdamas savąsias prekes - Čiadzijos šilkus, Gotiro bei Šerako prieskonius. Dabar, mėnulio šviesoje, ši galimybė Kafui atrodė gana abejotina.

Raitelis pasirodė iš miško viršum lomos ir nukreipė žirgą šlaitu žemyn. Kafas pastebėjo išskustą pakaušį, o viršuje paliktą skiauterę - tokias šukuosenas nešioja rinktiniai Naašano kariai, kalavijo meistrai. Keliautojui palengvėjo: vargu,

ar toks žmogus galėtų verstis plėšikavimu. Profesionalus karys kivirčų draskomoje šalyje gali rasti kur kas lengvesnių būdų pralobti, nei tykodamas pirklių pakelėse.

Raitelio drabužiai patvirtino šią mintį. Juodas odinis koletas vieliniais antpečiais, odinės kelnės, aukšti batai, irgi apsaugoti vieliniu tinklu - apranga, nors ir paprasta, bet brangi. Ir juodis gryno ventriško kraujo. Tokį žirgą turguje ne dažnai išvysi - šitoks parduodamas iš rankų į rankas už du šimtus, o kartais net už keturis šimtus ragovų. Aišku, kad raitelis ne vagis. Baimė būti apiplėštam atsitraukė užleisdama vietą kitokio pobūdžio nerimui.

Nepažįstamasis nulipo nuo arklio ir lengvais žingsniais, būdingais visiems geriems fechtuotojams, prisiartino prie laužo. Iš arti raitelis atrodė jaunesnis, nei iš tolo - vos dvidešimties su trupučiu. Žydros akys dailiame veide žibėjo skaisčiai it du safyrai.

- Sveikas atvykęs prie manosios ugnelės, - nusi-lenkdamas prabilo Kafas. - Gera, kai esi ne vienas tokiose pavojingose vietose. Mano vardas

Kafas.

- Skilganonas, - ištiesęs ranką prisistatė nepažįstamasis.

Kafą užplūdo baimė, gerklė perdžiūvo.

- Aš... kaip tik ketinau vakarieniauti, - vargais negalais išlemeno keliautojas. - Kviečiu pasistiprinti drauge.

- Dėkoju, - Skilganonas nužvelgė stovyklą, paustė orą. - Nemanau, kad kvepalais naudojiesi tu, todėl kviesk čionai savo moteris. Šiame miške esama laukinių žvėrių. Vilkų dabar apmažėjo, bet pasitaiko meškų ir netgi panterų. - Karys nususuko į ugnį, ir pirklys pamatė ant nepažįstamojo nugaros keistą įtaisą: juodą, šiek tiek išlenktą, poliruotą penkių pėdų ilgio dėklą, abiejuose galuose papuoštą dramblio kaulu. Jeigu Kafas nežinotų nepažįstamojo vardo, kažin, ar supaisytų, kam šis futliaras reikalingas.

Skilganonas nusimetė dėklą ir atsisėdo prie ugnies.

Kafas baimės suspausta širdimi atsigrėžė į miško tamsą. Skilganonas žino apie mergaites, tad,

jeigu sumanys išprieivartauti arba užmušti, nuo jo nepabėgsi.

- Lukrezija, Filija, ateikite čionai. Viskas gerai, - pakvietė pirklys melddamasis, kad tai būtų tiesa.

Iš miško pasirodė liekna tamsiaplaukė mergina vedina kokių septynerių metų mergaitę. Mažoji ištrūkusi iš sesers rankos pribėgo prie tėvo. Šis apkabino jaunėlės pečius ir privedė prie laužo.

- Mano dukterys, Filija ir Lukrezija.

Skilganonas nusišypsojo.

- Atsargumas niekada nekenkia. Gražios tavo dukrelės - tikriausiai panašios į motiną.

Kafas irgi prisivertė nusišypsoti:

- Taip, mano žmona buvo gražuolė, tas tiesa. - Prekeivį gąsdino drąsus Lukrezijos žvilgsnis, įsmeigtas į jaunąjį karį. Mergina palenkusi galvą į šoną taršė pirštais ilgus plaukus. Šelmė žinojo esanti daili - vyrai ne kartą jai sakė.

- Padėk man atnešti indus Lukrezija, - paliepė tėvas, o prie pat vežimo sušnypštė: - Baik varstyti jį akutėmis.

- Kodėl? Jis toks malonus vyras.

- Čia Skilganonas Prakeiktasis. Gerai, jei mums pavyks likti gyviems. - Kafas įdavė dukrai porą katiliukų ir keptuvių.

Skilganonas prie laužo šnekėjosi su mažąja Filija, ir ši linksmai kvatojosi.

- Jis mums nieko nepadarys, tėve, - pasakė Lukrezija.

- Nevertink žmonių pagal išvaizdą. Jeigu nusikaltimus darytų vieni išsigimėliai, surasti nusikaltėlių būtų juokų darbas. Aš daug girdėjau apie šio vyro žygdarbius - ir ne tik mūšio lauke. Sakoma, esą namuose jam patarnaujančios vien gerai apmokytos kekšės. Jei galėčiau pasirinkti, aš tokiam neleisčiau nė prisiartinti prie savo dukterų - deja, negaliu.

- Gaila, kad ir aš negaliu pasirinkti, - ištarė Lukrezija.

Sugrįžęs prie laužo Kafas pagamino sriubos. Maišydamas gardžiai kvepiantį viralą pirklys įbėrė į katiliuką pipirų, kitų prieskonių, o galiausiai pasūdė.

- Rodos, išvirė.

- Tu puikus virėjas, meistre Kafai, - pagyrė Skilganonas po vakarienės.

- Dėkoju. Maisto gaminimas - mano sritis.

- O kodėl ant tavo rankos voras? - paklausė Filija rodydama tatuiruotę ant kairiojo kario dilbio.

- Tau nepatinka?

- Ne. Jis baisus.

- Šitaip nemandagu, Filija! - šūktelėjo Kafas.

Mergaitė išsigando, ir tėvas susizgribę pridūrė: -

Šis ponas yra naašaniečių karininkas ir gavo tokį ženklą už tai, kad vienas įveikė aštuonis žmones.

Karvedžiams ant krūtinės vaizduojama pantera, o patiems narsiausiems - erelis. Tau nederėtų sakyti suaugusiems tokių dalykų.

- Gerai, nesakysiu, bet voras iš tikrųjų baisus.

- Vaikai sako, ką galvoja, ir nieko čia bloga, -

švelniai įsiterpė Skilganonas. - Nusiramink, pirkly,

aš jūsų nenuskriausiu. Tik pernaktuosiu prie tavo

laužo, o iš ryto josis toliau. Gali nesibaiminti dėl

savo gyvybės ir savo šeimos garbės. Beje, tarnaites,

apie kurias tu kalbėjai, samdžiausi ne aš, o

vienas dvariškis - mano bičiulis.

- Nenorėjau jūsų įžeisti, pone.

- Aš turiu puikią klausą, pirkly, bet neįsižeidžiau.

- Nuolankiai dėkoju.

Tolumoje subildėjo kanopos. Skilganonas atsi-
stojo.

Po kurio laiko į daubą nusileido kavalerijos būrys. Kafas, lankęsis Naašane pilietinio karo metais, pažino karalienės kareivius. Juoda apranga, kiekvienas ginkluotas ietimi, kardu ir apskritu skydu, ant kurio pavaizduota dėmėta gyvatė. Priekyje jojo civilis, irgi pažįstamas Kafui: Damalonas, karalienės favoritas, ilgas šviesias plaukais, dailaus veido. Vadas lengvai nušoko nuo žirgo, tačiau penkiasdešimt raitelių liko sėdėti balnuose.

- Ilgai mes jus vaikėmės, generole, - pratarė Damalonas Skilganonui.

- Kam reikėjo taip vargintis?

- Karalienė reikalauja gražinti Dienos ir Nakties Kalavijus..

- Valdovė man padovanojo šiuos ginklus, - gūž-

telėjo pečiais Skilganonas. - Bet tebūnie.

Pakėlęs nuo žemės juodą futliarą karys pamėtėjo kalavijus Damalonui, kurio veidą, kaip pas-
tebėjo Kafas, tarytum skausmas perkreipė.

- Galite joti, kapitone, - pasakė Damalonas at-
sigręžęs. - Mūsų užduotis įvykdyta.

Raitelis ant bėro žirgo išjojo į priekį.

- Džiaugiuosi tave matydamas, generole, telai-
mina tave dievai.

- Ir tave, Askelau.

Kapitono vadovaujami kavaleristai nutolo, dau-
boje liko tik keturi žmonės - be kardų, tačiau prie
diržo pasikabinę ilgus durklus. Vyrai nulipo nuo
arklių ir atsistojo greta Damalono.

- Kodėl tu išvykai? - paklausė dvariškis. - Kara-
lienė vertino tave labiau už visus kitus karve-
džius.

- Čia mano reikalas.

- Keista. Tu turėjai viską: turtą, valdžią, rūmus,
kuriuose galėjai gyventi iki gyvenimo pabaigos.
O vesti juk nedraudžiama dar kartą. - Damalonas
trūktelėjo vieną kaulinę rankeną, bet nieko nej-

vyko.

- Spustelėk rubiną ant efeso, - patarė Skilganonas.

Damalonas paspaudė, ir mėnesienoje sidabru žybtelėjo runomis išrašyta geležtė. Kafas stebeilijo į ginklus nepajėgdamas nuslėpti godumo. Dienos ir Nakties Kalavijai tapo legenda. Bet kurios šalies valdovas būtų sumokėjęs už juos tris tūkstančius ragovų.

- Koks grožis, - pratarė Damalonas. - Kraujas užkunkuliuoja, kai į juos žiūri.

- Patariu jums: sėskitės ant žirgų ir jokite sau, - atsiliepė Skilganonas. - Pats pasakei, jog tavoji užduotis įvykdyta.

- Ne visai. Karalienė ne juokais įtūžo, kai tu išvykai.

- Ji dar labiau įnirš, jei tu nesugrįši, o man tavo draugija jau pradeda nusibosti. Suprask, Damalonai: aš nenoriu žudyti tavęs ir tavo sėbrų. Noriu išvykti iš šios šalies, daugiau nieko.

- Tu stulbinančiai savimi pasitiki. Aš turiu tavo kalavijus ir keturis ginkluotus vyrus, o tu dar man

grasini. Ar esi sveiko proto? Gaila, kad atsidūrei čia šiuo laiku, pirkly. Matyt, toks likimas - o nuo lemties, žinia, nepabėgsi.

Damalonas spustelėjo smaragdą ant antrosios rankenos ir išsitraukė kitą kalaviją numesdamas ant žemės juodą įmautę. Antroji geležtė sutvisko auksu. Dvariškis akimirksnį pasigėrėjo ginklais. Paskui krestelėjo galvą, tarytum atsikratydamas kerų ir pasakė:

- Senį ir mergiūkštę užmuškit, o vyresnioji pajvairins mums kelionę atgalios.

Skilganono ranka krustelėjo. Oru nušvilpė blizgantys daikčiukas ir nežymiai užkliudė Damalono gerklę.

Iš perrėžtos arterijos plūstelėjo kraujas. Tolesni įvykiai visam laikui įsirėžė Kafui į atmintį.

Skilganonas sugriebė kalavijus, iškritusius iš mirtinai sužeisto Damalono rankų. Keturi galvažudžiai puolė generolą, ir abu kalavijai sušvysčiojo laužo šviesoje. Kautynių nebuvo, nežvangėjo plienas. Po keleto akimirkų ant žemės liko gulėti penki negyvi kūnai - vienas bemaž be galvos,

kitas perkirstas nuo peties iki juosmens. Skilganonas nušluostė geležtes, įkišo į bendrą dėklą ir pasikabino ant nugaros.

- Pasiieškok naujos rinkos savo prekėms, Kafai. Baiminuosi, kad Naašanas tau nuo šiol taps pavojingas.

Skilganono kvėpavimas netapo dažnesnis, praitas neištryško ant kaktos. Apžiūrėjęs žemę aplinkui negyvą Damaloną karys pakėlė kruviną vos dviejų colių skersmens plieninį skrituliuką ir nušluostė į nužudytojo marškinius. Kafas pamatė aštrų dantytą kraštelį ir krūptelėjo. Skilganonas įsikišo skrituliuką į kišenę ant diržo ir pasibalnojo arklį.

- Jie ir mus norėjo nužudyti, - pratarė prisiartinęs Kafas. - Labai jums ačiū už mūsų gyvybių išgelbėjimą.

- Mažylė išsigandusi - verčiau eik pas dukrą, Kafai, - atsiliepė Skilganonas sėsdamasis į balną.

- Aš irgi jums dėkoju, - Lukrezija pribėgo ir atsi-
stojo greta žirgo stebeilydama į raitelį išplėstomis akimis.

Vyras šypsodamasis pasilenkė suėmė merginos ranką ir pabučiavo.

- Būk laiminga, Lukrezija. Gaila, kad negaliu ilgėliau su tavimi pabūti. - Paskui paleido ranką ir atsisuko į Kafą, spaudžiantį prie savęs jaunėlę dukterį: - Nepasilikite čia nakvoti. Kinkyk arklius ir važiuok į šiaurę.

Taip taręs generolas išjojo.

Kafas žvelgė raiteliui pavymui, kol šis dingo miške.

- Apmaudu, kad jis nepasiliko, - atsiduso Lukrezija.

Kafas tik pakraipė galvą.

- Tas vyras ką tik tavo akivaizdoje nužudė penkis žmones. Skilganonas pavojingas ir negailestingas, Lukrezija.

- Na ir kas, tačiau kokios gražios jo akys....